

Отивашь си ты вещь отъ мене!

Оставамъ си безъ тебе азъ!

Но ахъ, въ уши ми научены

Ечи ош' твоя сладкъ гласъ!

Какъ пѣтннкъ сутриня гледъ издига

Напрасно въ чрсто-то небе,

Ако надъ него чухвърлига

Къмъ въздухъ синъ трепти-й пѣе,

Тѣй дигамъ гледъ съ сърце стѣснено,

Къмъ всякой долъ, и боръ, и садъ

И тебе выкамъ най-нажалено

Върни ся дѣбе пакъ назадъ.

Тебе, тебе дѣто илѣ,

Тебе, дѣто че ся спрѣ,

Тебе чакамъ, тебѣ ожидамъ,

Съ тебе искамъ да умрѣ.

Ты си, ты си вѣтрець хладень,

Ты злата си благодать,

И отъ тебе погледъ жадень

Не отвращамъ азъ назадъ.

Свѣтъ си, свѣтъ си, слѣнчовъ свѣте,

Свѣтъ си, свѣтло мя горишь;

Ты си росно майско цвѣте;

Пеперуда що лѣтишь.